

מ"ת 44160/11/17 - מדינת ישראל נגד ישראל גרוס, ישי זכאי, חננאל שאול, יהודה סאל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 44160-11-17 מדינת ישראל נ' גרוס(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 472375/2017

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. ישראל גרוס (עציר) 2. ישי זכאי (עציר) 3. חננאל שאול (עציר) 4. יהודה סאל (עציר)

החלטה

בעניינו של משיב 4

הדיון שלפניי עוסק בשאלה האם יש בחומר הראיות הגולמי שהצטבר כנגד המשיב את הפוטנציאל להוכחת רכיב היסוד הנפשי בעבירות המיוחסות לו.

רקע

1. כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); ניסיון לייבא סם מסוכן, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים, התשל"ג-197 (להלן: "הפקודה") ולפי סעיף 25 לחוק וכן עבירה של ייבוא סם מסוכן, לפי סעיף 13 לפקודה.

2. על פי עובדות כתב האישום, למשיב קיימתהיכרות מוקדמת עם כלל המשיבים הנוספים. בחודש ספטמבר 2017, או בסמוך לכך, קשרו המשיב 1 ושניים אחרים קשר במטרה להבריח סמים מסוכנים לישראל. במסגרת הקשר, קבעו השלושה לאתר שני בלדרים שיעבירו מזוודות ובהן סמים מאירופה לישראל וכן איש קשר - "מפעיל", שיהווה אישר קשר בין הבלדרים לבין המשיב 1.

השלושה רכשו כרטיסי סים עם מספרים אוקראיני וישראלי לצורך יצירת קשר ביניהם ובין המפעיל והבלדרים וכן כרטיס אשראי נטען אשר היה טעון בסכום של כ- 1,160 דולר. השלושה הוסיפו והתקינו במכשירי הטלפון הנייד שלהם אפליקציה בשם "טלגרם", המאפשרת שימוש חשאי בהודעות מוצפנות, הנמחקות כעבור פרק זמן של שלושים שניות מרגע קריאת ההודעה.

בהמשך, קשר המשיב 1 קשר עם המשיב במטרה לייבא סמים לישראל. המשיב 1 ביקש מהמשיב לאתר שני חרדים שימשו כבלדרים וזאת מבלי לחשוף את זהותו של המשיב 1 לפנייהם. המשיב 1 הבטיח למשיב כי ישלם לו ולהם

סכום כולל של 20,000 ₪ עבור איתור הבלדרים והעברת הכבודה לישראל. בעקבות שיחה זו, קשר המשיב קשר עם המשיבים 2-3 על מנת שישמשו כבלדרים, בתמורה לסכום של 2,500 ₪ עבור כל מזוודה שיברחו לישראל. החל מאותו מועד, התכתב המשיב 1 עם המשיב 3 באמצעות תכנת הטלגרם, בהודעות מוצפנות. המשיב 1 כינה עצמו באפליקציה בשם "דוד דוידסון".

ביום 18.10.17, שלחו המשיבים 2-3 את צילומי דרכוניהם למשיב 1 באמצעות תכנת הטלגרם, לצורך הזמנת כרטיסי טיסה עבורם. המשיב 1, או מי מהשניים האחרים, רכשו כרטיסי טיסה לבלגיה עבור המשיבים 2-3, באמצעות סוכנות הנסיעות של אביו של המשיב 1. המשיב 1 שלח את צילום כרטיסי הטיסה למשיבים 2-3, באמצעות תכנת הטלגרם. בהמשך, העביר המשיב למשיב 3, סכום של 700 אירו במזומן, שאותו קיבל המשיב 1 וזאת לצורך תשלום במלון שבו ישהה המשיב 3 בבלגיה.

ביום 19.10.17, טסו המשיבים 2-3 לבלגיה באמצעות כרטיסי הטיסה שנרכשו עבורם על ידי המשיב 1. כשנחתו בבלגיה, מנעו שוטרי הגבולות את כניסתם, מאחר שלא היו בידיהם כרטיסי טיסה חזרה לישראל, או פרטים לעניין מקום שהייתם בבלגיה.

המשיב והמשיב 1 חששו שמא לא יהיה ניתן לשלוח את המשיבים 2-3 בשנית, אך המשיב 2 שוחח עם המשיב וביקש ממנו לשכנע את המשיב 1 לאפשר להם לטוס פעם נוספת מטעמו, לשם אותה מטרה. בהמשך, העביר המשיב 1 למשיב מעטפה שהכילה שני כרטיסי טיסה בכיוון אחד ללונדון (שוויץ) וכן סכום של 700 פרנק שוויצרי במזומן וביקשו להעבירה לידי המשיבים 2-3. ביום 29.10.17, העביר המשיב את המעטפה לידי המשיבים 2-3 ובאותו היום הם טסו לשוויץ.

ביום 1.11.17, שלח המשיב 1 הודעה למשיב 3, באמצעות תכנת הטלגרם, בה הורה למשיבים 2-3 לגשת למלון סמוך, לעלות לחדר מספר 240 ולקבל לידיהם את המזוודה. המשיבים 2-3 הגיעו למקום, אך עדכנו את המשיב 1 כי לא היה אף אחד בחדר. המשיב 1 הורה להם להמתין בלובי והמשיבים 2-3 עשו כן. שם, פנה אליהם אדם אחר ומסר להם מזוודה שבה סמים מסוכנים מסוג MDMA, איחל להם בהצלחה ועזב את המקום. המשיב 1 סיכם עם המשיב כי המשיבים 2-3 יעבירו את המזוודה לידי המשיב והלה יעבירה לידי המשיב 1.

ביום 2.11.17, טסו המשיבים 2-3 לישראל, כאשר המזוודה ברשותם. עם הגעתם לישראל, נעצרו המשיבים 2-3 ובמזוודה התגלו 3 שקיות כסופות אטומות המכילות 32,863 כדורים שבהם סם מסוכן מסוג MDMA. השקיות היו מוסלקות בתחתית המזוודה ובד הפריד בין לבין יתרת הפריטים שבה.

3. המשיב חלק על קיומן של ראיות לכאורה בעניינו ומכאן הדין שמלפניי.

תמצית טענות הצדדים

4. המשיב טוען כי אין בנמצא ראיות הקושרות אותו לעבירות המיוחסות לו ואין כל ראייה המלמדת על מודעותו לפרטי העסקה, או לאופן ייבוא הסם, למעט העובדה שקישר בין המשיב 1 לבין המשיב 3 לצורך ייבוא מזוודה המכילה שעונים. הובהר כי המשיב והמשיב 1 עובדים יחדיו בחנות שעונים בעיר בני ברק ובמסגרת עבודתו שאל המשיב 1 אם המשיב רוצה להביא עבורו שתי מזוודות המכילות שעונים. המשיב טוען כי השיב בשלילה מטעמים הלכתיים והציע לקשר בינו לבין אחר שיתכן שיסכים לבצע את המשימה. המשיב שוחח עם המשיב 3 אשר גר בסמוך אליו ועדכן אותו בפרטי ההצעה של המשיב 1 בדבר ייבוא שעונים תמורת שכר. לאחר שקיבל

את הסכמתו, העביר את פרטי התקשרותו לידי המשיב 1 ומשלב זה, משך את ידיו מכל פעולה יזומה ולא היה מעורב בקידום העסקה, למעט כאשר נתבקש להעביר סכום של 600 או 700 אירו וכך עשה. המשיב טוען כי תיווכו בין המשיב 1 למשיב 3 נעשה במטרה לייבא שעונים בלבד ולא הייתה לפניו כל אינדיקציה שתעורר חשד כי מדובר בהעברת סמים.

5. למול המשיב, טוענת המבקשת כי חומר הראיות מלמד שהמשיב פעל במודעות מלאה לעניין העבירות המיוחסות לו ונטל חלק פעיל בתיווך שבין המשיבים השונים. המבקשת טוענת כי המשיב הוא שקישר בין המשיב 1 למשיבים 2-3, כי הוא זה שהעביר להם כסף וכרטיסי טיסה וכי הוא זה שנותר בתמונה לכל אורך המהלך. המבקשת הדגישה, בין היתר, כי המשיב אף היה אמור לקבל תשלום בעבור פועלו, בסכום משמעותי של 15,000 ₪; כי המשיב פחד מכך שהמשיבים 2-3 הוחזרו מבלגיה והתנתק מהם; כי למשיב אין הסבר מדוע התנהל בחשאיות והשתמש בתוכנת מסרים מוצפנים, שעה שלטענתו מדובר בשעונים; כי נמצאו סתירות רבות בגרסתו; כי הוא אישר בהודעתו שהורה למשיב 3 שלא לפתוח את המזוודה וכי לאחר מעצרו של המשיב 1, פחד שיעצרו גם אותו, בעוד שלטענתו מדובר היה בייבוא שעונים המהווה, לכל היותר, עבירת קנס.

דין והכרעה

6. לאחר שעינתי בטענות הצדדים ובחומר הראיות לכאורה שהועבר לעיוני, התרשמתי מקיומה של תשתית ראייתית לכאורית, שיש בה את הפוטנציאל להביא להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו, לאחר עיבודה בכור ההיתוך הראייתי של המשפט עצמו.

7. כידוע, בשלב בחינת קיומן של ראיות לכאורה לצורך מעצר עד תום ההליכים, על חומר הראיות הלכאוריות לגבש סיכוי סביר לכך שעיבודו במהלך המשפט, יוביל בסופו של יום להרשעת הנאשם. בשלב זה של ההליך הפלילי, אין להידרש לסוגיית משקל הראיות ומהימנות העדים, אלא רק לשאלה, האם גלום בראיות פוטנציאל סביר להרשעה (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (15.4.96)); בש"פ 4253/13 **סוסן נ' מדינת ישראל** (27.6.2013)).

8. נדבכים מרכזיים בחומר הראיות הם הודעותיו של המשיב והודעותיהם של המשיבים הנוספים. המשיב לא חלק על טענות המבקשת, לפיהן חומר הראיות מראה כי תיווך בין המשיב 1 לבין המשיבים 2-3 (ר' חקירת המשיב מיום 14.11.17, עמ' 4-5); כי העביר להם מאת המשיב 1 כסף וכרטיסי טיסה (שם, עמ' 5-6); כי התנהל מולם באמצעות תוכנת מסרים מוצפנים ותחת שם בדוי (שם, עמ' 8 שו' 237-240); כי היה אמור לקבל סכום משמעותי עבור פועלו; כי פחד מכך שהמשיבים 2-3 הוחזרו מבלגיה וכן פחד שיעצר, לאחר שהמשיב 1 נעצר (ר' חקירת המשיב מיום 14.11.17, עמ' 4); כי הורה למשיבים 2-3 שלא לפתוח את המזוודה (ר' חקירת המשיב מיום 14.11.17, עמ' 10 שו' 308-314; עמ' 12 שו' 353-356) וכי אמרות לא מועטות בחקירתו נסתרו על ידי המשיבים 2-3.

9. מבלי לקבע מסמרות בדבר טענת המשיב כי סבר שמדובר בשעונים, אשר יכול שתתקבל במסגרת ההליך העיקרי, לעת הזו - אין בידי לקבלה. סבורני כי מדובר בטענת הגנה שהמועד לבירורה אינו במסגרת ההליך המעצר, כי אם בשלב פרשת ההגנה שבהליך העיקרי. בשלב הדיון בסוגיית הראיות לכאורה במסגרת ההליך המעצר, אין בית המשפט נזקק לבירורן של טענות הדרושות הוכחה - כטענות הגנה (ר' בש"פ 5324/15 **לוז נ' מדינת ישראל** (16.8.15)). בשלב זה, כנזכר, בית המשפט אינו נזקק לשמיעת עדים, להערכת משקלן של

הראיות, או לעריכת חקירות נגדיות, תוך שאין להתעלם מפרכות מהותיות וגלויות, שאין בנמצא לעת זו, המחלישות את פוטנציאל ההרשעה הלכאורי כדי הצגתו כמשולל יסוד (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (15.4.96); בש"פ 4306/09 **אבו ואסל נ' מדינת ישראל** (4.6.2009); בש"פ 2745/11 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (28.4.2011)). בש"פ 4692/06 **אלמוגרי נ' מדינת ישראל** (20.6.2006); בש"פ 352/11 **ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.11)).

10. בשלב מקדמי זה, התרשמתי כי טענת המשיב אינה עולה בקנה אחד עם עובדות המקרה הלכאוריות, לפיהן הורה למשיבים 2-3 שלא לפתוח את המזוודה, השתמש בתוכנת מסרים מוצפנים והיה אמור לקבל סכום של כ- 15,000 ₪ רק בגין תיווכו בעסקה. סבורני כי ראיות גולמיות אלו מלמדות, לכאורה, שהיסוד הנפשי הנדרש מתקיים בנסיבותיו של המשיב. לעניין זה, קובעת הוראת סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, כי:

"רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם".

עוד נקבע, לעניין זה, כי:

"... ואף אילו היינו מאמצים את גרסתו העובדתית של המערער, עדיין קיימת האפשרות לייחס לו ידיעה על כך שהחבילה מכילה סמים מסוכנים, לפי "דין עצימת עיניים". סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין קובע... ברי כי בענייננו התעורר אצל המערער לכל הפחות חשד ממשי שהחבילה מכילה סמים מסוכנים - להבדיל מהברחה גרידא של טובין כמו יהלומים או זהב - והוא נמנע מלברר זאת, ועל כן יש לראותו כמי שהיה מודע לכך..." (ר' ע"פ 2518/16 **יצחקי נ' מדינת ישראל** (25.12.16); ר' גם: ע"פ 4089/07 **סיף נ' מדינת ישראל** (6.5.2010)).

התרשמתי כי בשלב זה, אין בגרסת המשיב הסבר סביר בתמיכה בטענתו בדבר חוסר מודעותו. כן יפים לענייננו הדברים שנקבעו בבש"פ 2369/15 **יקותיאל נ' מדינת ישראל** (28.4.15), בזו הלשון:

"...היסוד הנפשי נלמד לרוב מהנסיבות העובדתיות, תוך שימוש בחזקות המשקפות את נסיון החיים. נקודת המוצא היא, שאדם, כייצור תבוני, מודע למעשיו. במקרה דנן, מכלול העובדות, המעוגנות בראיות, מצביעות לכאורה על פעילות מודעת של העורר להיותו חלק מפעילות של ייצור, אחסנה והפצה של סמים, ולא פעילות תמימה של עסקי זכוכית. העותר לא הרים את הנטל לסתור זאת על ידי מתן הסבר משכנע לראיות נסיבתיות אלה, ועל כן צדק בית המשפט בקובעו שבגרסת העורר אין הסבר סביר לתמיכה בטענתו בדבר חוסר מודעותו".

11. בהתאמת הדברים לעניינינו של המשיב; התרשמתי מקיומן של נסיבות אובייקטיביות המעוררות חשד ממשי שהמזוודה לא הכילה שעונים בלבד. בכלל זה, השימוש הלכאורי בתוכנת הודעות מוצפנות, הפחד והחשש מפני תפיסת המשיב והסכומים הנכבדים מעורבים בהתנהלות המשיבים. המשיב אף הודה כי התעורר בו חשד, אלא שלדבריו בחר להתנתק (ר' חקירתו מיום 14.11.17, עמ' 5 שו' 109; עמ' 11 שו' 325, 337-338). נחזה כי המשיב נמנע מלברר חשד זה ובחר לעצום את עיניו. חומר הראיות לכאורה מצביע גם על כך שהייתה למשיב ההזדמנות להורות למשיבים 2-3 לפתוח את המזוודה (ר' חקירת המשיב מיום 14.11.17, עמ' 12 שו' 353-356).

בנסיבות אלו, בהינתן קיומו של חשד סביר ובהינתן כי המשיב נמנע מלברר את מצב הדברים לאשורו, על אף שהיו לו ההזדמנויות לעשות כן - נחזה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת היסוד הנפשי הנדרש, הנעוץ בהתעלמותו של המשיב מהחשד הסביר שאין המדובר בשעונים. מכאן, שככל שיינתן לעובדות הלכאוריות המשקל הראייתי המרבי - יהא בהן משום סיכוי סביר להרשיעו.

12. לאור המקובץ, נחה דעתי כי הראיות הגולמיות הקיימות בתיק החקירה, מגבשות את הרף הראייתי הלכאורי הנדרש בשלב הדיון במעצרו של המשיב.

ניתנה היום, 11 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.